

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/117/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010163
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814010163.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha, v trestnej veci proti obžalovanému J. E., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom E. pod V., X. XXX/XXX, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods.2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29.05.2015, sp. zn. 3T/43/2014-213, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. februára 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného J. E.

z a m i e t a,

pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 29.05.2015, sp. zn.: 3T/43/2014-213 bol obžalovaný J. E. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods.2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 7.12.2012 okolo 19.30 hod. v obci Lehoľa pod Vtáčnikom, okres Prievidza, na X. ulici pred rodinným domom poškodeného F. L. číslo domu XXX/XX, najskôr vyvolal slovné nedorozumenie s poškodeným, pri ktorom sa vzájomne držali, sácali a po tom, čo sa poškodenému podarilo cez bráničku oplotenia vojsť do oploteného dvora rodinného domu číslo XXX/XX, na X. ulici v obci Lehoľa pod Vtáčnikom, obžalovaný ho prenasledoval a vošiel neoprávnene do dvora rodinného domu, kde udrel päšťou do oblasti tváre poškodeného F. L., ktorý následne na to spadol na zem, ležiaceho poškodeného obžalovaný opakovane kopol nohou do hrudníka, čím mu spôsobil zranenie -zlomeninu nosa, pomliaždenie hlavy v spánkovej oblasti vľavo, odreninu ľavej ušnice a pomliaždenie ľavej stany rebier, ktoré si, podľa záverov znalca, vyžiadalo liečenie a narušenie obvyklého spôsobu života po dobu troch týždňov.

Za to mu bol podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona, § 51 odsek 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov s probačným dohľadom nad správaním obvineného v skúšobnej dobe, výkon ktorého mu bol podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a § 51 odsek 2 Trestného zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu trvaní 25 mesiacov.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno c), e) Trestného zákona boli obžalovanému uložené povinnosti v skúšobnej dobe nahradiť poškodenému Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. škodu vo výške 60,42 €, a písomne sa ospravedlniť poškodenému F. L..

Zároveň podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný nahradiť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., Mamateyova 17, Bratislava, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 60,42 €.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po vyhlásení napadol odvolaním čo do výroku o vine i treste obžalovaný. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú založené výlučne len na výpovedi poškodeného. Ostatní svedkovia mali o údajnom konflikte medzi ním a poškodeným len sprostredkované informácie od poškodeného. Aj príslušník polície svedok O. uviedol, že najprv tvrdeniam poškodeného neverili, lebo mal povedieť, že „toho veľa narozpráva“. Na základe uvedených dôvodov je podľa neho výpoveď poškodeného nevierohodná. Skutok sa mal stať v blízkosti autobusovej zastávky, takže by údajný incident musel niekto vidieť a počuť. Obžalovaný tiež navrhol vypočuť ako svedkov brata a otca poškodeného, ktorí mali v dome v čase spáchania skutku byť prítomní. Súd však tomuto návrhu nevyhovel s odôvodnením, že neboli svedkami skutku. Podľa neho však tieto osoby ak boli v dome, museli niečo počuť. Tiež zlomenina nosa poškodeného nebola zistená hneď pri prvotnom ošetrení, ale až následne. Zlomenina teda podľa názoru obžalovaného mohla vzniknúť až po prvotnom ošetrení. Navyše, obžalovaný v minulosti do uvedeného domu často chodil za otcom poškodeného, preto si vôbec nemusel uvedomiť, že vstupuje na cudzí pozemok. Ak teda aj obžalovaný vstúpil do dvora, absentoval úmysel k porušovaniu domovej slobody. Okresný súd taktiež pri ukladaní trestu neprihliadol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona. Obžalovaný bol síce v minulosti priestupkovo postihnutý, avšak na túto okolnosť sa nemalo prihliadať. Súd prvého stupňa mal v tomto prípade aplikovať analogicky § 92 a 93 Tr. zákona, ktorých aplikácia vedie k záveru, že je priestupok zahľadený.

Vzhľadom na uvedené potom obžalovaný navrhol, aby krajský súd v odvolacom konaní rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí, alternatívne, aby zrušil výrok o treste a uložil obžalovanému kratší podmienený trest s použitím poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že odvolanie navrhuje ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na dôvodoch podaného odvolania zotrval.

Obžalovaný sa k návrhu obhajcu pripojil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval

podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a zistenie, že skutok spáchal obžalovaný. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr. por.

Obžalovaný, ktorý spáchanie skutku poprel, je usvedčovaný predovšetkým priamou výpoveďou poškodeného F. L.. Ten jasne a konzistentne popísal, ako sa žalovaný skutok stal. V dome síce boli v tom čase otec a brat poškodeného, tí však spali.

Uvedená výpoveď poškodeného je síce jediným priamym a bezprostredným dôkazom o spáchaní skutku, nie je však dôkazom výlučným. Na jeho výpoveď logicky nadväzujú výpovede svedkov D. H., D.. X. V., F. H., výpoveď znalca MUDr. Ladislava Babiaka a ostatné listinné dôkazy. Z uvedených dôkazov jasne vyplýva, že bezprostredne po skutku poškodený uvádzal, že ho obžalovaný napadol, hlásil to na políciu a mal na tvári viditeľné zranenia po útoku inej osoby, pričom mu tiekla i krv.

Obžalovaný síce spáchanie žalovaného skutku popiera, no vyššie uvedenými dôkazmi bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že sa žalovanej trestnej činnosti dopustil. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Z uvedených skutočností potom vyplýva, že obrana obžalovaného bola jednoznačne vyvrátená.

K ďalším námietkam obžalovaného krajský súd uvádza, že samotná skutočnosť, že obžalovaný do rodinného domu kde bol spáchaný trestný čin chodieval, ešte sama osebe nie je spôsobilá vylúčiť zavinenie vo vzťahu ku spáchaniu prečinu porušovania domovej slobody. Naopak, obžalovaný si musel byť vedomý, že neoprávnene vstupuje do obydľia iného. Ako už bolo uvedené, vykonanými dôkazmi bolo spáchanie žalovaného trestného činu zo strany obžalovaného jednoznačne preukázané. Nebolo preto ďalej už potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, napríklad vypočutím otca a brata poškodeného, ktorí objektívne incident nemohli vidieť. Dokazovaním bol tiež preukázaný kauzálny nexus medzi konaním obžalovaného a spôsobeným zranením poškodeného a je vylúčené, že by zranenie vzniklo neskôr.

Nemožno tiež súhlasiť s názorom obžalovaného, že na okolnosť, že spáchal v minulosti priestupky (ktoré boli „zahladené“) nemožno prihliadnuť pri rozhodovaní o priznávaní poľahčujúcich okolností. Z ustanovenia § 91 ods.1, ods.2 Trestného zákona, upravujúceho inštitút zahľadania odsúdenia, síce vyplýva právna fikcia, že po vykonaní určitého druhu trestu sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený. To má za následok, že fiktívne, zdanlivo, zaniká iba skutočnosť odsúdenia. Skutočnosť, že bol spáchaný trestný čin (alebo širšie protiprávny delikt), zostáva touto fikciou nedotknutá. Skutočnosť, že páchatel' spáchal protiprávny čin (trestný čin, priestupok...) a skutočnosť, že bol za tento čin súdom (resp. príslušným orgánom) postihnutý, sú dve rozdielne skutočnosti. Okolnosť, že páchatel' opäť spáchal trestný čin (priestupok) však tiež treba ponímať vo vzťahu k pojmu „riadny život“ materiálne a treba mať na zreteli, že váha tej skutočnosti, že na nové odsúdenie (postihnutie) páchatel'a sa vzťahuje fikcia neodsúdenia, je zreteľne menšia, akoby bola váha nového odsúdenia (postihu) bez tejto fikcie (pozri napríklad primerane judikát ZSP č. 21/1996).

Obžalovaný teda svojím konaním naplnil všetky znaky skutkových podstát žalovaných trestných činov tak, ako to správne skonštatoval už okresný súd. Krajský súd potom opakovane v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o treste v napadnutom rozsudku krajský súd konštatuje, že pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Keďže u obžalovaného prevažovali príťažujúce okolnosti, zvýšil súd prvého stupňa dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a trest ukladal v takto určenom rozpätí. Správny je preto i výsledok súdu prvého stupňa o uložení trestu podmieneného, ako trestu úhrnného s probačným dohľadom.

Na základe týchto dôvodov odvolanie obžalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.